

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u predmetu broj **AP-3946/16**, rješavajući apelaciju **S. M.**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) tačka b) i člana 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 94/14), u sastavu:

Zlatko M. Knežević, predsjednik

Mato Tadić, potpredsjednik

Mirsad Ćeman, potpredsjednik

Valerija Galić, sutkinja

Miodrag Simović, sudija

Seada Palavrić, sutkinja

na sjednici održanoj 11. oktobra 2018. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odbija se kao neosnovana apelacija **S.M.**, podnesena protiv Presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 019139 13 U od 9. augusta 2016. godine, Rješenja Federalnog ministarstva rada i socijalne politike Sarajevo broj 06-35/4-3515/11 od 5. augusta 2013. godine i Rješenja JU „Kantonalni centar za socijalni rad“ Sarajevo, Služba socijalne zaštite Općine Novo Sarajevo broj 35/V-04-531-203/12 od 25. marta 2012. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. S. M. (u daljnjem tekstu: apelantica) koju zastupa Udruženje „Vaša prava BiH“ iz Sarajeva, podnijela je 11. oktobra 2016. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Presude Kantonalnog suda u Sarajevu (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) broj 09 0 U 019139 13 U od 9. augusta 2016. godine, Rješenja Federalnog ministarstva rada i socijalne politike Sarajevo (u daljnjem tekstu: Ministarstvo) broj 06-35/4-3515/11 od 5. augusta 2013. godine i Rješenja JU „Kantonalni centar za socijalni rad“ Sarajevo, Služba socijalne zaštite općine Novo Sarajevo (u daljnjem tekstu: Služba socijalne zaštite) broj 35/III-14-533-128/11 od 8. juna 2011. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda od Kantonalnog suda, Ministarstva i Službe socijalne zaštite, zatraženo je 20. jula 2018. godine da dostave odgovore na apelaciju.

3. Kantonalni sud je odgovor na apelaciju dostavio 30. jula 2018. godine, a Ministarstvo 15. augusta 2018. godine dok Služba socijalne zaštite nije u ostavljenom roku dostavila odgovor na apelaciju.

III. Činjenično stanje

4. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu mogu se sumirati na sljedeći način.

5. Apelantica je 1. juna 2011. godine podnijela Službi socijalne zaštite zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica i ortopedski dodatak uz koji je priložila dokumentaciju bliže označenu u zahtjevu.

6. Rješenjem Službe socijalne zaštite broj 35/III-14-533-128/11 od 8. juna 2011. godine koje je potvrđeno Rješenjem Ministarstva broj 06-35/4-3515/11 LK od 31. januara 2012. godine odbijen je apelantčin zahtjev zbog neispunjavanja uvjeta propisanih Zakonom o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom (u daljnjem tekstu: Zakon o osnovama socijalne zaštite).

7. Odlučujući u ponovnom postupku po presudi Kantonalnog suda broj 09 0 U 014328 11 U od 4. jula 2013. godine, Ministarstvo je donijelo Rješenje broj 06-35/4-3515/11 od 5. augusta 2013. godine kojim je odbijena žalba apelantice izjavljena protiv Rješenja Službe socijalne zaštite od 8. juna 2011. godine. U obrazloženju rješenja Ministarstvo je između ostalog navelo da je uvidom u spis predmeta nesporno utvrđeno da je apelantica državljanka Republike Srbije, te da joj je 26. maja 2009. godine na osnovu izbjegličkog kartona izdatog od Ministarstva sigurnosti BiH, priznat status izbjeglice u Bosni i Hercegovini sa rokom važenja do 26. maja 2012. godine. Shodno navedenom, Ministarstvo je zaključilo da je nesporno utvrđeno da apelantica nije državljanka Bosne i Hercegovine te da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je odbio apelantčin zahtjev za ostvarivanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica, shodno odredbama člana 7. stav 4. Zakona o osnovama socijalne zaštite, kojim je propisano da „prava utvrđena ovim zakonom ne mogu ostvarivati lica koja nisu državljani Bosne i Hercegovine“. Stoga, Ministarstvo je odbilo apelanticinu žalbu shodno odredbama člana 236. i 237. Zakona o upravnom postupku (u daljnjem tekstu: ZUP).

8. Presudom Kantonalnog suda broj 09 0 U 019139 13 U od 9. augusta 2016. godine odbijena je apelantčina tužba podnesena protiv rješenja Ministarstva od 5. augusta 2013. godine. U obrazloženju presude Kantonalni sud je između ostalog naveo da iz dokumentacije spisa proizlazi da je apelantica 1. juna 2011. godine podnijela zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu. Također je navedeno da je u prilogu navedenog zahtjeva, između ostalog dostavljen izbjeglički karton koji glasi na apelantčino ime izdat od Ministarstva sigurnosti BiH broj 0000000027 od 26. maja 2009. godine sa rokom važenja do 26. maja 2012. godine, a u kojem je i konstatirano da je apelantica državljanka Republike Srbije. U prilogu je dostavljena i potvrda o prijavi prebivališta i

boravišta od 26. maja 2009. godine kao i medicinska dokumentacija pobliže navedena u obrazloženju presude. Potom, Kantonalni sud je ukazao da je odredbama člana 7. stav 4. Zakona o osnovama socijalne zaštite jasno propisano da „prava utvrđena ovim zakonom ne mogu ostvariti lica koja nisu državljani Bosne i Hercegovine“. S tim u vezi, Kantonalni sud se pozvao i na odredbe čl. 4., 8 i 9, Zakona o osnovama socijalne zaštite, koje je i citirao te s tim u vezi ukazao da je navedenim odredbama nesporno propisano da su Služba socijalne zaštite i Ministarstvo nadležni za odlučivanje o apelanticinom predmetnom zahtjevu i to primjenom kako Zakona o osnovama socijalne zaštite, tako i Zakona o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom (u daljnjem tekstu: Zakon o socijalnoj zaštiti). Također, Kantonalni sud je ukazao da je odredbama člana 11. Zakona o osnovama socijalne zaštite propisano da je socijalnu zaštitu kao organiziranu djelatnost u Federaciji usmjerenu na osiguranje socijalne sigurnosti njenih građana i njihovih porodica u stanju socijalne potrebe. Stoga, cijeneći da iz dokumentacije u spisu nesporno proizlazi da apelantica nije državljanka Bosne i Hercegovine (ima državljanstvo Republike Srbije) i da joj je u Bosni i Hercegovini priznat status izbjeglice u vremenskom periodu od 26. maja 2009. godine do 26. maja 2012. godine, Kantonalni sud je zaključio da su prvostepeni organ i Ministarstvo pravilno postupili kada su svojim osporenim odlukama odbili apelanticin zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica, zbog neispunjavanja zakonom propisanih uvjeta za priznavanje tih prava, shodno odredbama 7. stav 4. Zakona o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom. Stoga, Kantonalni sud je odbio apelanticinu tužbu kao neosnovanu u skladu sa članom 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima.

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

9. Apelantica smatra da su joj osporenim odlukama povrijeđena prava iz člana II/3.e), k) i II/4. Ustava Bosne i Hercegovine, kao i čl. 6. i 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Apelantica ukazuje na proizvoljnu primjenu materijalnog prava kako u upravnom postupku tako i u postupku pred sudom. Ističe da je svojim zahtjevom tražila priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica te da je nesporno dokazala osnovanost svog zahtjeva jer je u prilogu dostavila medicinsku dokumentaciju. Također, smatra da joj je pravo na pravično suđenje prekršeno i zbog nerazumno dugog trajanja predmetnog postupka.

b) Odgovor na apelaciju

10. Kantonalni sud je u odgovoru na apelaciju istakao da pred tim sudom nisu povrijeđena apelanticina prava na koja se pozvala u apelaciji jer je presuda donesena u skladu sa važećim propisima i na osnovu dokumentacije koja se nalazila u spisu. Predloženo je da se apelacija odbije kao neosnovana.

11. Ministarstvo je navelo da je apelantica svoj zahtjev usmjerila radi ostvarenja prava (lična invalidnina, dodatak za njegu i pomoć drugog lica i ortopedski dodatak) koji je temeljila na odredbama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom, te imajući u vidu odredbu člana 7. stav 4. tog Zakona, apelantica koja posjeduje državljanstvo Republike Srbije, nije ni mogla ostvariti navedeno pravo. Stoga, smatra da su upravni organi i redovni sud pravilnom primjenom relevantnih odredaba navedenog Zakona, pravilno postupili kada su odbili navedeni apelanticin zahtjev. Predloženo je da se apelacija odbije kao neosnovana.

V. Relevantni propisi

12. **Zakon o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom** („Službene novine FBiH“ br. 36/99, 54/04, 39/06 i 14/09), u relevantnom dijelu glasi:

Član 1.

Ovim zakonom uređuje se: osnove socijalne zaštite građana i njihovih porodica, osnovna prava iz socijalne zaštite i korisnici prava iz socijalne zaštite,

[....]

finansiranje i druga pitanja od značaja za ostvarivanje osnovnih prava iz socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom u Federaciji Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Federacija).

Član 3.

Djelatnost socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom obavljaju ustanove socijalne zaštite, ili općinska služba za upravu.

Član 7.

(4) Prava utvrđena ovim Zakonom ne mogu ostvarivati lica koja nisu državljani Bosne i Hercegovine.

Član 8.

Nadlezni organi kantona, u skladu sa ustavom i ovim zakonom, blize ureduju djelatnost socijalne zastite, zastite civilnih zrtava rata i zastite porodice sa djecom.

Član 11.

(1) Socijalna zaštita, u smislu ovog zakona, je organizirana djelatnost u Federaciji, usmjerena na osiguranje socijalne sigurnosti njenih građana i njihovih porodica u stanju socijalne potrebe.

13. **Zakon o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom** („Službene novine KS“ br. 16/02, 8/03, 2/06, 21/06, 17/10, 26/12 I 15/13) u relevantnom dijelu glasi

Član 4.

(1) Poslove iz oblasti socijalne zaštite u prvom stepenu obavlja Javna ustanova Kantonalni centar za socijalni rad Sarajevo (u daljem tekstu: Centar) putem službi socijalne zaštite.

VI. Dopustivost

14. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

15. U skladu sa članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome pobija, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku kojeg je koristio.

16. U konkretnom slučaju predmet osporavanja apelacijom je presuda Kantonalnog suda broj 09 0 U 019139 13 U od 9. augusta 2016. godine protiv koje nema drugih djelotvornih pravnih lijekova mogućih prema zakonu. Zatim, osporenu presudu apelantica je primila 15. augusta 2016. godine, a apelacija je podnesena je 11. oktobra 2016. godine, tj. u roku od 60 dana, kako je propisano članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda. Konačno, apelacija ispunjava i uvjete iz člana 18. st. (3) i (4) Pravila Ustavnog suda jer ne postoji neki formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva, niti je očigledno (*prima facie*) neosnovana.

17. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. st. (1), (3) i (4) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da predmetna apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

VI. Meritum

18. Apelantica pobija osporene odluke tvrdeći da su tim odlukama povrijeđena njena prava iz člana II/3.e) i k), II/4 Ustava Bosne i Hercegovine i čl. 6. i 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, uključujući i pravo na donošenje odluke u razumnom roku.

Pravo na pravično suđenje

19. Član II/3. Ustava Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2. ovog člana, što uključuje:

e) Pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima i druga prava u vezi sa krivičnim postupkom.

20. Član 6. stav 1. Evropske konvencije u relevantnom dijelu glasi:

1. Prilikom utvrđivanja njegovih građanskih prava i obaveza ili krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom ustanovljenim zakonom. [...]

21. Ustavni sud zapaža da se u konkretnom slučaju radi o upravnom postupku i postupku upravnog spora u kojem se odlučivalo o apelanticinom zahtjevu za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica, ortopedski dodatak, dakle radi se o apelanticinim građanskim pravima, te apelantica u predmetnom postupku uživa garancije člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije.

A) U odnosu na primjenu materijalnog prava

22. Ustavni sud zapaža da apelantica u suštini smatra da su osporene odluke donesene na temelju proizvoljne primjene materijalnog prava. U vezi s tim, Ustavni sud ukazuje na to da, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud) i Ustavnog suda, zadatak ovih sudova nije da preispituju zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primjene prava (vidi Evropski sud, *Pronina protiv Rusije*, odluka o dopustivosti od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01). Naime, Ustavni sud nije nadležan supstituirati redovne sudove u procjeni činjenica i dokaza, već je, općenito, zadatak redovnih sudova da ocijene činjenice i dokaze koje su izveli (vidi Evropski sud, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 10. maja 2005. godine, aplikacija broj 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li su, eventualno, povrijeđena ili zanemarena ustavna prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo

na djelotvoran pravni lijek i dr.), te da li je primjena zakona bila, eventualno, proizvoljna ili diskriminacijska.

23. Ustavni sud će se, dakle, izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su nadležni sudovi utvrđivali činjenice i na tako utvrđene činjenice primijenili pozitivnopravne propise, kada je očigledno da je u određenom postupku došlo do proizvoljnog postupanja redovnog suda kako u postupku utvrđivanja činjenica tako i primjene relevantnih pozitivnopravnih propisa (vidi Ustavni sud, Odluka broj *AP 311/04* od 22. aprila 2005. godine, stav 26). U kontekstu navedenog, Ustavni sud podsjeća i da je u više svojih odluka ukazao da očigledna proizvoljnost u primjeni relevantnih propisa nikada ne može voditi ka pravičnom postupku (vidi Ustavni sud, Odluka broj *AP 1293/05* od 12. septembra 2006. godine, tačka 25. i dalje i, *mutatis mutandis*, Evropski sud, *Andelković protiv Srbije*, presuda od 9. aprila 2013. godine, tačka 24). Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud će u konkretnom slučaju, s obzirom na pitanja koja apelantica postavlja, ispitati da li su osporene odluke zasnovane na proizvoljnostima na koje je apelantica ukazala.

24. Dovodeći navedene stavove u vezu sa činjenicama konkretnog predmeta, Ustavni sud zapaža da je Kantonalni sud, koji je donio konačnu odluku, u vezi sa zahtjevom apelantice, kojim je tražila priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica, potvrđujući u tom dijelu odluke organa uprave, naveo jasne i argumentirane razloge zašto nije bilo zakonskog osnova da se udovolji navedenom zahtjevu apelantice, pozivajući se pri tom na zakonske propise na temelju kojih su donijeli svoje odluke. Naime, Ustavni sud zapaža da su Kantonalni sud i organi uprave dali relevantne i dovoljne razloge o tome da apelantici, prema relevantnim propisima koji se imaju primijeniti, ne pripada pravo na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica i ortopedski dodatak, budući da apelantica ne ispunjava zakonom propisane uvjete za priznavanje prava u smislu člana 7. stav 4. Zakona o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom, te da stoga nije dokazala osnovanost svog potraživanja u smislu člana 126. u vezi sa 123. ZPP).

25. Ustavni sud smatra da su Kantonalni sud i organi uprave dovoljno jasno i argumentirano obrazložili svoje odluke, dajući za svoj stav jasna obrazloženja koja se ne doimaju proizvoljnim. Naime, Ustavni sud smatra da se u konkretnom slučaju ne mogu prihvatiti navodi apelantice o proizvoljnosti u primjeni prava, posebno zato što apelantica osim ponavljanja navoda koje je isticala u postupku pred organima uprave, te u postupku pred redovnim sudom, koji su ispitani i dati razlozi zašto oni ne mogu dovesti do drugačijeg rješenja konkretne pravne stvari. Stoga, imajući u vidu činjenice konkretnog predmeta i relevantne odredbe Zakona o osnovama socijalne zaštite i Zakona o socijalnoj zaštiti, na kojima su utemeljene osporene odluke, Ustavni sud, suprotno apelanticinim

tvrdnjama, smatra da u predmetnom postupku, nije arbitrarno u smislu prava na pravično suđenje primijenjeno materijalno pravo kada su organi uprave i redovni sud odbili apelanticin navedeni zahtjev.

26. Imajući u vidu sve navedeno, Ustavni sud zaključuje da je predmetni postupak proveden uz garancije koje pruža član 6. stav 1. Evropske konvencije, te da shodno tome osporenim odlukom nije prekršeno pravo apelanta na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije sa aspekta primjene materijalnog prava. .

B) U odnosu na donošenje odluke u razumnom roku

27. Ustavni sud zapaža da apelantica predmetni postupak osporava i zbog njegove dužine trajanja, pa će Ustavni sud navedeni postupak ispitati i s tog aspekta.

Period koji se uzima u obzir

28. Ustavni sud zapaža da je predmetni postupak započeo 1. juna 2011. godine kada je apelantica podnijela predmetni zahtjev, a da je taj postupak okončan presudom Kantonalnog suda od 9. augusta 2016. godine. Dakle, predmetni postupak je okončan u periodu od pet godina i dva mjeseca.

Analiza razumnosti trajanja postupka

29. Ustavni sud, prije svega, ističe da se, prema konzistentnoj praksi Evropskog suda i Ustavnog suda, razumnost dužine trajanja postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti pojedinog predmeta, vodeći računa o kriterijima uspostavljenim sudskom praksom Evropskog suda, a naročito o složenosti predmeta, ponašanju strana u postupku i nadležnog suda ili drugih javnih vlasti, te o značaju koji konkretna pravna stvar ima za apelanta (vidi Evropski sud, *Mikulić protiv Hrvatske*, aplikacija broj 53176/99 od 7. februara 2002. godine, Izvještaj broj 2002-I, stav 38).

30. Ustavni sud zapaža da se u konkretnom slučaju radi o upravnom postupku i postupku upravnog spora u kojem se odlučivalo po zahtjevu apelantice kojim je tražila ostvarivanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć drugog lica i ortopedski dodatak prema Zakonu o osnovama socijalne zaštite. S obzirom na činjenična i pravna pitanja koja je u konkretnom slučaju trebalo riješiti, Ustavni sud smatra da se nije radilo o naročito složenom postupku.

31. Nadalje, analizirajući dužinu trajanja postupka, Ustavni sud zapaža da je u konkretnom postupku Služba socijalne zaštite odlučila o oapelanticinom zahtjevu u roku od osam dana od dana podnošenja predmetnog zahtjeva (od 1. juna 2011. godine do 8. juna 2011. godine), te da je Ministarstvo u dva navrata odlučivalo o apelanticinim žalbama (31. januar 2012. godine i 5. august

2013. godine). Također, Ustavni sud primjećuje da je Kantonalni sud u dva navrata (4. juli 2013. godine i 9. augusta 2016. godine) odlučivao o apelanticinim tužbama kojima je pokretala upravni spor protiv rješenja drugostepenog organa uprave (Ministarstva), te da je jednom od navedenih odluka poništio akt drugostepenog organa uprave i predmet vratio na ponovni postupak. Nadalje, Ustavni sud zapaža da iako je najduži period predmet rješavan pred Kantonalnim sudom, ukupna dužina postupka od pet godina i dva mjeseca koliko je trajao postupak na dvije instance organa uprave i pred redovnim sudom u toku kojeg je doneseno pet odluka, Ustavni sud u okolnostima konkretnog slučaja ipak ne nalazi da dužina trajanja predmetnog postupka prelazi granice „razumnog roka“ iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

32. Na osnovu izloženog, Ustavni sud zaključuje da u konkretnom slučaju nije došlo do povrede apelantovog prava na „suđenje u razumnom roku“ kao jedan od aspekata prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

Ostali navodi

33. Apelantica smatra da su joj osporenim odlukama prekršena i prava iz čl. II/3. k) i II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, kao i člana 14. Evropske konvencije, te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. U vezi s tim, Ustavni sud zapaža da se apelanticini navodi o kršenju tih prava zasnivaju na istim navodima koje je istakla u vezi kršenja prava na pravično suđenje odnosno primjenu materijalnog prava, pa kako je Ustavni sud utvrdio da to pravo nije prekršeno, što je već obrazložio u prethodnim tačkama ove odluke, Ustavni sud smatra da su i apelanticini navodi o kršenju prava iz čl. II/3. k) i II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, kao i člana 14. Evropske konvencije, te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, također, neosnovani.

VIII. Zaključak

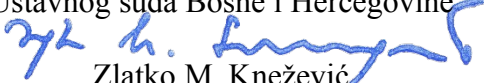
34. Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju nema kršenja prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije kada su organi uprave i redovni sud detaljno i jasno obrazložili svoje odluke u pogledu primjene relevantnih odredaba Zakona o osnovama socijalne zaštite i Zakona o socijalnoj zaštiti, a takvo obrazloženje Ustavni sud ne smatra proizvoljnim, pri čemu i dužina predmetnog postupka, zadovoljava standard suđenja u „razumnom roku“.

35. Ustavni sud, također, zaključuje da nema ni povrede prava iz člana iz čl. II/3. k) i II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, kao i člana 14. Evropske konvencije, te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, kada apelantica kršenje tih prava vezuje za proizvoljnu primjenu materijalnog

prava, a Ustavni sud je zaključio da u obrazloženju osporenih odluka nema ničega što ukazuje da je proizvoljno primjenjeno materijalno pravo prilikom donošenja odluke o njenom zahtjevu.

36. Na osnovu člana 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

37. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Zlatko M. Knežević